

MINU RAAMATUKOGU

Hei, sina! Jah, sina seal! See, kes sa seda praegu loed. Kujutad sa ette, kas sa kujutad ette, mis minuga toimunud on? Igatahes mina olen raamat, nagu sa aru oled juba saanud, ja oi kuidas mulle see ei meeldi. See, mida sa praegu loed, on kaebekiri, kirjutatud minu poolt.

Kui ma esimest korda oma silmad lahti tegin, olin ma mingisuguses poes, oli vist Apollo. No ja siis võttis üks naine suure-suure poekotiga mind koju. Teie keeles on see tõenäoliselt lapsendamine. Selle naise nimi oli Linda, too ostis mind enda väikse lapse jaoks. Minu peal oli hea jagu prinditud pilte, erinevad kalad ja loomad. Kuigi neid sünnimärke nimetan ma tätokateks, sest nii on ju ägedam. Selgus, et lapsele meeldisid erinevad elusolendid ja ema koos lapsega uurisid mind enne magama minekut. Mulle isiklikult meeldis siuke töögraafik. Ärkad, millal tahad, peaasi et õhtu enam-vähem vaba oleks. Elu oli lill, kuni perenaine tõi koju uue raamatu. Nüüdsest vaatasid nad ainult teda. Oi, kui kade meel mul oli! Ma tahtsin, et minust tehakse natukenegi välja.

Ühel päeval viidi mind kodust välja. See oli nii suur koht, midagi kogu aeg puhus, ere lamp paistis silma ja väga kõrge helesinine lagi oli üleval. Ma olin üllatunud ausalt öeldes. See oli väga ilus koht. Mingid lendavad elukad pidevalt istusid minu peale. Kujutate ette, nad olid väiksemad kui see laps kodus. Me liikusime selles ruumis pea tund aega, kuni jõudsim ühte paika nimega Raamatukogu. Seal oli tohutult minusuguseid. See koht oli fantastiline. Ma leidsin endale kohe uusi sõpru ja nii kaua, kui ma teistega suhtlesin, unustati mind sinna. Ma olin segaduses ja arvasin, et mulle tullakse kohe varsti järele, aga seda ei juhtunud.

Ma püsisin seal mitu-mitu päeva ja olin selleks ajaks juba aru saanud, et keegi ei tule mulle järele. No ja mis seal ikka, pidin n-ö elu uuelt lehelt alustama, kui irooniline, ma koosnengi lehtedest ju, aga see ei puutu asja. Mulle hakkas vaikselt see koht meeldima, veidike tolmune, aga ma sa sain õnneks kähku puhastuse, kui tolmuseks hakkasin muutuma. Raamatukogutädi oli väga hooliv, ma olin tal nagu oma laps. Ja siis jõudis mulle kohale, et ma sattusin lastekodusse.

Nädalaid möödudes jõudis raamatukokku järjekordne emmeke, kes laenutas mind enda lapse jaoks. Minul, arvates, et mul tuleb jälle perfektne elu, võttis aga näo pikaks, kui me uude koju jõudsim. Mind visati esimesel võimalusel voodisse. Mingisugune sookoll, kellel ila tilkus ja hambaid oli heal juhul kaks, hakkas mind närima. Ma sain aru, et siin ma suren, minu elu lõppeb just selles kohas. Välkkiirelt jooksis emmeke tuppa sisse ja tiris mind tema hammaste vahelt välja. Ma olin õnnelik, kuid samas ma tahtsin sellest kohast võimalikult kiiresti ära saada ja tagasi raamatukogutädi juurde minna. Aga ei. Mind hoiti pantvangis pea kuu aega. Ma olin selleks ajaks juba täis lahinguarme, millega ma otseloomulikult hiljem ka raamatukogus uhkustasin.

Käesoleval ajal olen ma pensionil raamatukogus, raamatukogutäid teibib mind pidevalt ja keegi mind enam ei laenuta. See on rahustav elu ma ütlen. Mind keelati välja viia sealt kohast ja ega ma ei virise selle kallal. Nüüdseks puhkan ma raamatukogu riivil, vaatan kuidas koolinoored ja lapsed uurivad minu kaasmaalasi ning tunnen neile kaasa. See on minu kodu, minu raamatukogu.

Saamuel Radžikovski

11.kl, Läänemaa Ühushümnasium